OFFICIUM S. FERDINANDI REGIS HISPANIÆ, CONFESSORIS.

DUPLEX PRIMÆ CLASSIS CUM OCTAVA.

Pro omnibus Regnis, ac Dominiis Regi Hispaniarum subjectis. Ex conceſ. SS. D. N. Benedicti XIV. sub die 1. Martii 1749.

DIE XXX. MAII.

In festo S. Ferdinandi Regis Hispaniæ, Confessoris.

Duplex primæ Classis cum Octava.

Omnia ùt in fine Breviarii Romani, præter Lectiones primi Nocturni, quæ sunt Justus si morte de Communi Confessoris non Pontificis j. loco.

Per totam Octavam S. Ferdinandi fit de Festis occurrentibus, cum commemor. Octavæ juxta Rubricas generales.

DIE XXXI. MAII.

Secunda die infra Octavam S. Ferdinandi.

Omnia dicuntur ùt in die Festi, præter Lectiones j. Nocturni, quæ dicuntur de Scriptura occurrente; & Lectiones secundi & tertii Nocturni, quæ dicuntur ùt infrà notantur.

In secundo Nocturno Sermo S. Joannis Chrysostomi. Beáti Ferdinándi dies, cujus Festivitâtem, ùt in Communi Confessoris non Pontificis primo loco.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timêre pusillus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilia sancti Fulgéntii Epíscopi.

Ex Sermone de Confessoribus.

SI non omnes possunt implêre, quod Dóminus ait: Véndite quæ possidêtis; illud tamen, quod adjêcit dicens: Date eleëmósynam, ómnibus est possíbile, si adsit bona volúntas; ómnibus fácilè, si non adsit dira cupíditas; ómnibus salúbre, si férveat cháritas; cunctis debet esse commûne, ut ómnibus donêtur ætérna felícitas. Qui ergo tantam virtûtem accêpit à Dómino, ut ómnia quæ in mundo sunt, cœléstis regni amôre contémnat: quæ habet, vendat, & egénis expéndat: qui verò tantæ virtûtis nondum est, de his quæ habet, in quantum habet, eleëmósynam fáciat. ℟. Iste est qui.

Lectio viij.

PErféctus possideat primum virtûtis locum, imperféctus saltem pervéniat ad secúndum. Efficiâtur ille gloriôsè dignus, iste laudabíliter largus. Sit ille sanctæ paupertâtis ardentíssimus amâtor, sit iste sanctôrum páuperum piíssimus consolâtor. Hábeat iste apud Deum patrónos páuperes, quos ille se gaudet virtûtis habêre consórtes. Sit ille talis, qui cum Dómino judicatûrus sédeat. Sit iste talis, qui ad déxteram judicándus assistat. Sit ille talis, qui ætérna tabernácula perpétuo jure póssideat: sit iste talis, quem ille recípiat. ℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

THesáurum nostrum, fratres, in cœlis ponâmus, ut étiam cor nostrum in cœlis habêre possimus. Necéssè est enim, ut qui præcésserit dilectiônis thesáurus, illuc étiam cogitatiônis sequâtur afféctus. Ideò véritas ait: Ubi enim thesáurus vester est, ibi & cor vestrum erit. Ut ergo in cœlis thesaurizémus, cœléstia diligâmus. Vis nosse ubi thesaurízas? atténde quid amas. Vis nosse quid amas? atténde quid

cógitas. Ita fiet, ut thesáurum tuum ex tuo amôre cognóſcas, & amôrem tuum indício tuæ cogitatiônis intélligas.

Te Deum laudâmus.

In Laudibus fit commemoratio S. Petronillæ virginis.

DIE I. JUNII.

Tertia die infra Octavam S. Ferdinandi.

In ſecundo Nocturno.

De Sermône S. Joánnis Chrysóſtomi.

Lectio iv.

De S. Philogonio ante medium.

AD hanc beâtam réquiem tránſiit beâtus Ferdinándus, quænam ígitur orátio par ſit viri láudibus, quem Deus tam felíci ſorte dignâtus eſt? Non eſt ulla. Sed age, dic mihi, num idcircò ſilébimus? & cujus rei grátia convénimus? An dicêmus nos haud poſſe magnitúdinem geſtôrum oratiône cónſequi? Atqui ob hoc ipſum necéſsè eſt dícere, quandóquidem hæc eſt præcípua laudum illîus pars, quòd factis verba æquiparári non poſſint. Nam quorum benefacta natûram étiam súperant mortâlem, perſpícuum eſt, quòd horum laudes excédunt linguam humânam. Haud tamen ob id aſpernábitur officium noſtrum, quod pro víribus præſtâmus, ſed ſuum imitábitur Dóminum: ſiquidem & ille víduæ duos tantùm óbolos dejiciénti in gazophylácium, non tantùm duôrum obolôrum mercêdem, ſed multò ámpliùs réddidit. ℟. Honéſtum fecit.

Lectio v.

PRoíndè quamvis noſtræ facultátes exíguæ ſint, minimíque prétii, áttamen, quæ póſſumus, offérimus. Ea licèt non reſpóndeant magnitúdini meritôrum ánimæ præclári juſtíque Ferdinándi, tamen hoc ipſum celſitúdinis illîus máximum fúerit arguméntum, quòd nec puſilla repéllat, ſed idem fáciat, quod ſolent dívites. Síquidem illi, cùm accéperint à tenúibus exígua, quibus non egent, ſua viciſſim appónunt, remunerántes eos, qui quod póterant, obtúlerint. Itidem & hic, cùm accéperit à nobis laudem verbis peráctam, qua nequâquam eget, redonâbit nobis per ipſa facta benedictiônem, qua ſemper uti poſſimus.

℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

UNdè ígitur laudatiônem illîus auſpicábimur? An à magiſtrátu, quem ſpíritus illi trádidit grátia? Nam mundáni Magiſtrátus nequâquam poſſunt Chriſtianôrum demonſtrâre virtútes, quin pótiùs frequénter habent accuſatiônem malítiæ. Quam ob cauſam? quóniam & ſolicitúdines amicôrum, & circumcurſatiónes, & adulatiónes, aliâque permúlta his fœdiôra tales Magiſtrâtus ſolent conciliâre. Céterùm ubi Deus ſuo ſuffrágio deſignârit áliquem, incorrúptum ſuffrágium, aliénum ab omni ſuſpiciône judícium, indubitâta fúerit delécti comprobátio propter ejus, qui delêgit, auctoritâtem. ℟. Iſte homo.

In tertio Nocturno.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolîte timêre puſillus grex: quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilîa ſancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 22.

PRæmia ſtatuúntur iis ſemper, quibus certámina dura proponúntur: ac pro magnitúdine certáminis, præmii propónitur magnitúdo. Hinc eſt, quòd diſcípulis ſuis Chriſtus regnum ponit in præmio, ut in certámine non cedant perículis, non timóri. Perícula déſpicit, qui tendit ad regnum: victóriæ cúpidus neſcit timêre. Nolîte timêre, inquit, puſillus grex: quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Grex puſillus mundo, magnus Deo: puſillus, quia gloriósos vocat eos, quos inſtítuit ad óvium innocéntiam, & manſuetúdinem Chriſtiânam. ℟. Iſte eſt qui ante.

Lectio viij.

ADjêcit quid faciéndum ſit regnatúris: Véndite quæ poſſidêtis. Non poteſt dominári ómnibus, niſi is qui própriis non tenêtur. Dejéctæ mentis eſt, qui familiâris rei méminit, cùm vocâtur ad regnum; jacens ánimus plebéius nummulum thesáuris regálibus antepônit. Pauper ſenſus parvis íncubans, perdit magna: & inhians temporálibus, déſerit ſempitérna. Homo;

Homo, tali mónitu Chrístus te ditâre vóluit, non nudâre: manêre tibi tua vóluit, non perîre: perpetuári, non vacuári sácculos imperâvit: jussit te transférre, non pérdere.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

PLus consílio patris agit, quàm jure dominántis. Inter insídias latrônum & tineârum morsus quare tua recóndas, objúrgat: pervígiles noctes, dies ánxios, solícita témpora ne tibi ipse fácias, commonêris. Auri custos, servâtor argénti, securitâtem non habet, nescit quiêtem; & cui deest secúritas, quies perit; pœna dives est ille, non censu. Thesáurum non deficiéntem in cœlo: hoc est dícere: Ubi ego sum, ibi pónite; date mihi, ego servo. Homo, da Patri, crede Deo: quia & herédi Pater, & Deus hómini créditum non negâbit: tenêre tua non potest, qui sua dedit.

Te Deum laudâmus.

In Vésperis fit commemoratio SS. Marcellini, Petri atque Erasmi Mart. secúndùm diversitatem temporis.

Oratio ùt in Breviario.

DIE II. JUNII.

Quarta die infra Octavam S. Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

De Sermône sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Undè suprà, paulò pòst.

QUantum autem sit pietâtis arguméntum, quòd Deus illum tanto magistrátu dignum judicârit audi. Christus excitâtus à morte, quid dicit Petro? Postquam enim illum interrogásset: Petre amas me? isque respondísset: Tu Dómine scis quòd amo te, dicit illi: Si díligis me, pasce oves meas. Hoc autem dicébat, non solùm ut nobis certíssimè declarâret, quantópere ipsum dilígeret Petrus: verùm étiam, ut palàm fáceret, quantam habêret benevoléntiam erga suas oves. Itaque si quis volúerit illi commendâtus esse, curam hábeat óvium illius, públicam quærat utilitâtem, fratrum suôrum salúti prospíciat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

NUllum enim officium hoc Deo chárius est, & ob id alícubi dicit: Simon, Simon, expetîvit te Sátanas, ut cribrâret te tamquam tríticum, sed ego rogávi pro te, ne deficiat fides tua Quid ígitur hujus solicitúdinis curæque præmium mihi repéndis? eámdem curam, quam nobis impéndit, repóscit. Nam & tu, inquit, aliquándo convérsus confirma fratres tuos. Neque prorsùs ália res est, quæ períndè declâret doceátque quis sit fidêlis & amans Christi, quàm si fratrum curam agat, proque illôrum salûte gerat solicitúdinem.

℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

HÆc omnes áudiant & Mónachi, qui móntium occupárunt cacúmina, quique modis ómnibus seípsos mundo crucifixérunt, quo pro víribus Ecclesiârum præféctos ádjuvent, horúmque curas léniant précibus, concórdia, charitâte; sciéntes, quòd nisi modis ómnibus opitulénturiis, qui tot perículis objiciúntur, per grátiam Dei, totque negotiôrum curas sústinent, quibuscúmque possunt ratiónibus auxiliéntur, quamquam procul habitántes, & victus sors ipsis periísset, & tota in scópulum impegísset sapiéntia.

℟. Iste homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolîte timêre pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 23.

AUdístis hódiè, quemádmodùm Dóminus Pastoráli júbilo clangôrem tubæ cœléstis adjúnxit, ut diu inclinátas óvium mentes ad divîna tólleret, cœléste prótinùs promovêret ad regnum. Acquisívit humílitas, supérbia quod amîsit: & grex pusillus ac mitis, totas & várias edómuit própria mansuetúdine feritátes: pusillus grex vicit, ac fregit tot génera bestiârum, quot diversitátes súbdidit jugo Christi natiônum.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

GRex pusillus ac mitis diu conténtus occídi, diu devorári passus est, donec gentílis sævítia sánguine satiâta, vel cárnibus, Euangélici pábuli suavitâtem, & divíni fontis fluénta degústans, totum contágium sæculi evitâret, & pastum: atque in hóminem redîret ex béstia, qui ex hómine fúerat dilápsus in béstiam. Hoc sensisse antè Prophétas, hoc Apóstolos impléssc, hoc pertulisse Mártyres constat, attestánte illo qui dicit: Propter te mortificâmur tota die, æstimáti sumus ùt oves occisiônis. Ut verò iste grex novi órdinis aggrederêtur prælium, ubi vivit ille qui fuit occîsus; imitâtus est suum Regem, illum secûtus est Agnum, qui sicut ovis ad occisiônem ductus est.

℟. Sint lumbi vestri.

Pro SS. Marcellino, Petro, atque Erasmo Martyribus Lectio ix. ùt notatur in Breviario, & fit commem. eorum in Laudibus, ùt suprà notatur.

DIE III. JUNII.

Quinta die infra Octavam S. Ferdinandi.

In secundo Nocturno, Ex libro Moralium sancti Gregorii Papæ. Deridêtur justi simplícitas. ùt in Breviario de Communi Confessoris non Pontificis ij. loco.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolîte timêre pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Undè suprà.

SEd audiâmus jam, quid pusillo gregi talis promiserit pastor. Nolîte timêre, inquit, pusillus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. O bónitas effûsa! ô inaudîta píetas! ô ineffábilis afféctio! In societâte census pastor oves assûmit, atque ad consórtium dominatiônis servos Dóminus adscíscit: ad principâtum regni Rex gregem pópuli totîus admíttit. Sic sic dat, cui deficere census, cui regnum mínui, vacuári potéstas non potest largiéndo.

℟. Iste est qui.

Lectio viij.

ECce qui dat, dare lóquitur Patrem. Numquid largitâtem suam dénegat, sic dicéndo? Absit? non potestâtem mínuit, sed pandit afféctum, sic dicéndo: non distántiam facit, sed Patris suámque voluntâtem monstrat, firmat unitâtem. Quod autem dixit: Complácuit; & non dixit, Plácuit; munus édocet Trinitâtis: quia quod erga nos Fílio plácuit, hoc complácuit Trinitáti.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

POst tantam ergo Dóminus largitâtem, post suam grátiam tibi copiósiùs collâtam, abjécta & vília pecúlia servitûtis jubet abjícere regnatûrum. Véndite quæ possidêtis, & date eleëmósynam. Plebéium cultum régia non admíttit potéstas, augústus honor nonnísi diadémate confértur & púrpura. Abjícere ergo debet hábitum servitûtis, qui se regem credit divínitùs consecrâtum. Est consuetúdinis, est ánimi felîcis, ut adsélctus ad regnum, quod fuit próprium, quod privâtum, mox paréntibus, mox propínquis, cívibus indigéntibus, liberáliter prorogâre, ne sit mendîcus ánimo, qui censu functus & honôre.

Te Deum laudâmus.

DIE IV. JUNII.

Sexta die infra Octavam S. Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lectio iv.

Lib. 10. c. 16. in cap. 12. Job.

BEnè justi simplícitas, & lampas esse dícitur, & contémpta; lampas, quia intériùs lucet; & contémpta, quia extériùs non lucet. Intus ardet flamma charitâtis, foris nulla glória respléndet decôris. Lucet ergo, & despícitur, qui flagrans virtútibus abjéctus æstimâtur. Sed úsquequò lampas ista contémnitur, úsquequò despicábilis habêtur? numquid non fulgôrem suum nullátenùs éxerit, & numquam, quanta claritâte cándeat, osténdit? Osténdit planè; nam prótinùs ádditur: parâta ad tempus statûtum. Statûtum quippè contémptæ lámpadis

padis tempus, est extrémi judícii prædestinâtus dies, quo justus quisque, qui nunc despícitur, quanta potestâte fúlgeat demonstrâtur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

TUnc enim cum Deo júdices véniunt, qui nunc pro Deo injústè judicántur. Tunc eôrum lux tantò látiùs émicat, quantò eos nunc manus persequéntium dúriùs angústat. Tunc reprobôrum óculis patéscet, quod cœlésti potestâte subníxi sunt, qui terrêna ómnia spontè reliquérunt. Undè eléctis Véritas dicit: Vos, qui secúti estis me, in regeneratiône, cùm séderit Fílius hóminis in sede majestâtis suæ, sedébitis & vos super duódecim sedes, judicántes duódecim tribus Isräël. Neque enim plusquam duódecim júdices illa intérni conséssus cúria non habêbit, sed nimîrùm duodenário número quántitas universitâtis exprímitur: quia quisquis stímulo divíni amôris excitâtus, hìc posséssa relíquerit, illic procuìdúbiò culmen judiciáriæ potestâtis obtinêbit.

℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

HInc est enim, quod de sanctæ Ecclésiæ sponso per Salomônem dícitur: Nóbilis in portis vir ejus, quando séderit cum senatóribus terræ. Hinc Isaías ait: Dóminus ad judícium véniet cum senióribus pópuli sui. Hinc eósdem senióres Véritas non jam fámulos, sed amícos denúntiat, dicens: Non jam dicam vos servos, sed amícos meos. Quos Psalmísta íntuens, ait: Mihi autem nimis honoráti sunt amíci tui Deus. Quorum dum celsitúdinem cordis aspíceret, mundi glóriam qua calce calcárent, prótinùs ádlidit: Nimis confortâtus est principâtus eôrum. Ac ne paucos esse crederêmus, quos profícere usque ad summam tantæ perfectiônis agnóscimus, illicò adjúnxit: Dinumerâbo eos, & super arênam multiplicabúntur. Quot ítaque nunc pro amôre veritâtis sese libénter humíliant, tot tunc in judício lámpades corúscant.

℟. Iste homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timêre pusíllus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Undè suprà.

TAli ergo providéntia Dóminus, consílio tali, vília & cadûca jubet ut vendâmus, ut largiâmur, ut donêmus, qui in cœlésti regno ómnia, quæ in cœlo & quæ in terra sunt vólumus possidêre. Sed si vis servâre tuôrum prétia prædiôrum, & sæculôrum fortè cóndita te deléctant; fac tibi sácculos quales ille præcêpit, qui jam cupiditâtis tuæ custos est & provísor. Dénique ùt vidit quòd dúriter dixit, Véndite quæ possidêtis; mox adjêcit, Fácite vobis sácculos qui non veteráscunt, thesáurum non deficiéntem in cœlis.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

ITerùm contristâtus es: quia quod habes, in cœlis cógeris collocâre. Rogo crede Deo tuo, qui servo credis: magis Deo quàm hómini comménda. Sed si times ne quid indè præsûmat, ne quid dispérgat píetas largitôris, signa fidei ánnulo sácculos tuos, ut tali custôde dórmias tu secûrus: quia ubi ille est, ibi locus nullus est furi. Non póterit tibi tuam pecúniam denegâre, qui tibi ómnia sua cóntulit, qui te regni sui & honôre ditâvit & glória.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Ex Sermone 25. circa finem.

NOvo modo, imò cœlésti modo, qui hunc audit, vendéndo cómparat, recóndit erogándo; dum amíttit, acquîrit. Quam cupit pecúniam perdurâre, perpetuâre sácculos divitiârum, cóndita permanêre, qui dicit, Fácite vobis sácculos qui non veteráscunt. Ecce docet avarítiam, qui cœperat suadêre contémptum. Et qui thesaurizántes temporáliter arguêbat, ad totum cupiditâtis fómitem jubet sácculos sine fine perquíri.

quíri. Christe, quò te pertráhit amor tuórum? Ut avárum lucrifácias, facis eum quod desíderat, non quod opórtet audíre: sácculos ímperas, ut avárus, dum consuéta percúrrit ad lucra, aut virtûtem cápiat, aut à virtûte capiâtur.

Te Deum laudâmus.

DIE V. JUNII.

Septima die infra Octavam sancti Ferdinandi.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbâtis.

Lectio iv.

Sermone 1. de S. Victore.

SAncti Ferdinándi vita, & glória speciâlis, non tam ad glóriam, quàm ad virtûtem próvocat omnes; qui recto sunt corde. Non recti planè, sed pervérsi est ánimi, antè quærere glóriam, quàm exercêre virtûtem; & velle coronári, qui legítimè non certáverit. Vanum est vobis, inquit, ante lucem súrgere. Ità est: frustrà ad celsitúdinem nítitur glóriæ, qui priùs non cláruit virtûte. Frustrà fátuæ vírgines sponso óbviàm surgunt, quarum lámpades extinguúntur: & ídeò fátuæ, quia vácuis gloriántur lampádibus, virtútis óleum non habéntes. ℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

VIrtus gradus ad glóriam, virtus, mater glóriæ est. Fallax glória, & vana est pulchritûdo, quam illa non parturîvit. Sola est, cui glória jure debêtur, & secúrè impénditur. Sancto Ferdinándo nec virtus, nec glória deést, sed quemádmodùm ambæ res, & quo órdine in hómine procesérunt, id óperæ prétium intuéri. Habêmus enim, dilectíssimi, in vita Ferdinándi, & quod dignè mirêmur, & quod salúbriter imitêmur. Tútiùs sanè æmulánda solidióra, quàm sublimióra, & quæ magis virtûtem redóleant, glóriam minùs. Studeâmus proíndè móribus conformári, cui in mirabílibus similári, etsi vólumus, non valêmus. ℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

ÆMulêmur in viro sóbrium victum, devôtum afféctum; æmulêmur mansuetúdinem spíritus, castimóniam córporis, oris custódiam, ánimi puritâtem, pónere frænum iræ, & modum linguæ, dormîre párciùs, orâre frequéntiùs, commonêre nosmetípsos psalmis, hymnis, & cánticis spirituâlibus, diêbus júngere noctes, & divínis láudibus occupâre, æmulêmur charísmata melióra. Æmulêmur, inquam, quòd éxtitit liberâlis in páuperes, pátiens ad peccántes, benígnus ad omnes. Hoc enim méliùs. In his forma est, cui imprimâmur: in miráculis glória, à qua reprimâmur. Illa lætíficent, ista ædíficent: móveant illa, ista promóveant. ℟. Iste homo perfécit.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jesús discípulis suis: Nolíte timêre pusillus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Post supradicta.

VErè pater es, ô Christe, qui cum tuis quibuscúmque párvulis sic agis. Namque & nos intérdum nostris párvulis peténtibus nóxia, ingérimus salutária sub spécie noxiórum: falléntes insipiéntiam, non decipiéntes afféctum. Dixísti: Fácite vobis sácculos qui non veteráscunt. Sácculus cur parátur? quid ibi claustra, ubi ipsa custos est innocéntia? ibi quid signáculum, ubi fraudis suspício non habêtur? si & in cœlo sácculis opus est, cura non amíttitur, sed mutâtur.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

DOmine, tu vidísti, quia in thesáuris tota fides, tota spes in sáculis sit aváris; & ideò imputríbiles in cœlo sácculos vis parári, ut qui te non séquitur ad cœlum, sequâtur saltem sácculos suos. Avâre, fac tibi sácculos, & fac jubénte Deo: quia votis tuis ánnuit divîna majéstas. Sed fac tibi sácculos erogándo: quia quidquid pauper accéperit, Pater cœléstis súscipit. Et ubi recóndit? in cœlo. Et ne fortè perdidísse te dóleas, vel usûram, céntuplum

uplum in cœléſti fœnore recípies, quidquid in cœlum páupere tranſmíſeris perferénte. ℟. Sint lumbi veſtri.

Lectio ix.

USúra mundi centum ad unum, Deus unum áccipit ad centum: & tamen hómines cum Deo nolunt habêre contráctum. Sunt fórſitan de cautiône ſolíciti. Quare? nónne homo hómini exíguæ chártulæ obligatiône conſtríngitur? Deus tot & tantis volumínibus cavet, & débitor non tenêtur? Sed dicis: Eſto quòd débeat; quo exigénte reſtítuet? Seípſo, quia non poteſt ille mentíri: idem ipſe eſt & executor, & débitor. Non erit in reddéndo durus, qui profûſus eſt in largiéndo. Crede homo Deo, quod tibi Deus dedit: majôra réddere vult, cùm vult debêre largítor. Te Deum laudâmus.

DIE VI. JUNII.

In die Octava ſancti Ferdinandi.

Omnia ùt in die Feſti, præter Lectiones, quæ ſequuntur.

Lectiones primi Nocturni, de Scriptûra occurrente.

In ſecundo Nocturno.

De Sermône ſancti Bernárdi Abbâtis.

Lectio iv.

Sermone 2. de S. Victore.

GAudête in Dómino, dilectíſſimi, qui inter contínua ſuæ pietâtis benefícia indúlſit hóminem mundo, cujus multi ſalvaréntur exémplo. Iterùm dico gaudête, quòd factus de médio appropiâvit Deo, ut multò plures ejus interceſſiône ſalvéntur. In terris viſus eſt, ut eſſet exémplo: in cœlum levâtus eſt, ut ſit patrocínio. Hic infórmat ad vitam, illic invîtat ad glóriam. Factus eſt mediâtor ad regnum, qui fuit incitâtor ad opus. Bonus mediâtor, qui ſibi jam póſtulans nihil, totum in nos transférre deſiderat, & ſupplicántis affěctum, & ſupplicatiônis fructum. Quid enim quærat ſibi, qui nullîus eget? ℟. Honéſtum fecit.

Lectio v.

HÆc dies glorióſæ migratiônis ejus, dies lætítiæ cordis ejus: exultêmus, & lætêmur in ea. Introîvit in poténtias Dómini, gaudeâmus: quia nunc poténtior eſt ad ſalvándum. Hódiè Ferdinándus póſito córpore, tanto alácrior, quanto expedítior penetrâvit in ſancta, ſimilis factus in glória Sanctôrum. Hódiè deſpécto mundo, & mundi príncipe triumpháto, ſupra mundum victor aſcéndit; accípiens de manu Dómini corônam victóriæ. Aſcéndit autem cum imménſa ſupelléctili meritôrum, clarus triúmphis, miráculis glorióſus. Sedet veterânus miles, débita jam ſuavitâte & ſecuritâte quiêtus: ſecûrus quidem ſibi, ſed noſtri ſolícitus. O venerándam étiam ipſis Angelis ſanctitâtem, quam pari ſtúdio, etſi díſpari voluntâte, & mali fúgitant, & frequéntant boni. Nec fácilè díxerim, quid virum áſtruat ſanctiôrem, horum favor, aut pavor illôrum.

℟. Amâvit eum.

Lectio vj.

OMiles emérite, qui Chriſtiánæ milítiæ duris labóribus Angélicæ felicitâtis réquiem commutáſti: réſpice ad imbélles & imbecílles commilitónes tuos, qui inter hoſtíles gládios, & ſpirituáles nequítias tuis láudibus occupâmur. Quàm pium, quàm dulce, quàm ſuâve, ô Ferdinánde, in hoc loco afflictiônis, & in hoc córpore mortis te cánere, te cólere, te precári! Nomen tuum, & memoriâle tuum, favus diſtíllans in lábiis captivôrum, mel & lac ſub lingua eôrum, qui tui memória delectántur. Eja ergo fortis athlêta, dulcis patrône, advocâte fidêlis, exúrge in adjutórium nobis; ut & nos de noſtra ereptiône gaudeâmus, & tu de plena victória gloriêris. ℟. Iſte homo perfêcit.

In tertio Nocturno.

Léctio ſancti Euangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. *Cap. 12. d*

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nolîte timêre puſillus grex: quia complácuit Patri veſtro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilîa ſancti Petri Chryſólogi.

Ex Sermone 25. in initio.

HOdiè Dóminus Euangélici gregis puſilla & ténera primórdia quàm blanda exhortatiône ſit conſolâtus, audíſtis. Aufert ſpes ánxias, dúbios

bios tollit evéntus, omnémque propéllit & exclûdit timôrem, quando in exórdio ipso regnum nascéntibus pollicêtur. Quis de victu, quis de vestítu, quis de plebéjo censu & vernâlis céspitis vilitâte suspîrat, de regno certus, de dominatiône secûrus? Satis sibi ínvidet, qui elevâtus ad summa, ipse se ad humília déjicit, ad egêna depônit.

℟. Iste est qui ante.

Lectio viij.

SEd scire cónvenit, Pater iste qui est, vel qualis est, vel quod regnum suis filiis repromíttit. Quis sit iste Pater, quotídiè te confiténte cognóscis, cùm clamas: Pater noster, qui es in cœlis. Qualis autem sit, ipsa óperum magnitúdine pervidísti. Ex níhilo fecit cœlum, terram solidâvit ex líquido, montes státuit ad statêram, mária intra legítimos términos sola præcépti auctoritâte conclûsit. Verùm si regni, quod promíttit pusillis, desíderas nosse qualitâtem, ipse áperit, sic dicéndo: Sínite párvulos venîre ad me; tálium est enim regnum cœlôrum. Esse in cœlo mirum est: in cœlo vívere, est majestâtis.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

QUid ergo cum terra illi, qui póssidet cœlum? quid illi cum humánis, qui indéptus est jam divína? Nisi fortè placent gémitus, eligúntur labóres, amántur perícula, péssima mors delèctat, & illâta mala bonis sunt gratióra collátis. Sed videâmus, quod dat Pater tantus consílium regnatúris. Véndite quæ possidêtis, & date eleëmósynam. Si victúros vos, si regnatúros, si vos jam dívites esse créditis in supérnis, ubi futúri, quò migratúri, ubi regnatúri estis: vos illa, quæ vestra sunt, jam præcèdant: opes míseras misericórdia computâte: quæ humâna sunt in divîna convértite. Te Deum laudâmus.

Festum sancti Norberti Episcopi & Confessoris transfertur, juxta Rubricam de Translatione.

HISPANIARUM.

CUm Serenissimus Hispaniarum Rex per Eminentissimum, & Reverendissimum Dominum Cardinalem Portocarrero pias, enixasque preces porrexerit Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papæ XIV. pro facultate celebrandi Festum beati Ferdinandi III. Regis Castellæ, & Legionis, cognomento Sancti, sub ritu Duplici primæ Classis cum Octava in omnibus Regnis, ac Dominiis sibi subjectis; Sanctitas sua attentis peculiaribus facti circumstantiis, ejusdemque Regis pietatem speciali gratia fovere studens, audito R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore, Prædictum festum sub ritu Duplici primæ Classis cum Octava pro omnibus Regnis ac Dominiis eidem Catholicæ Majestati subjectis benignè indulsit, atque concessit. Hac die prima Martii 1749.

D. F. Cardinalis Tamburinus, Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

Pro Reverendissimo Patriarcha Hierosolymitano, Secret.
L. de Valentibus, S. Fidei Promotor.